

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Jardí de la Reina, 19

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DISSABTE SI TÈ BUP A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, dues pts.

Un número solt, DEU cts.

La edat de les persones

L'home—i per consegüent la dona—passa la primera part de la vida desitjant tenir més anys dels que té i la última planyentse de tenirne massa. Ab tot, hi hà una part—la del mitg,—en que un no sab ben be si desitjarla ser més jove o més vell. Aquesta es una edat de transició, que s'escau precisament al punt en que les dones solen plantarse. Perque, es curiós: les dones, ab els anys, fan com els jugadors de trentahú: se planten així que son a vintivuyt, a vintinou o a trenta.

En qüestió d'edats, passen coses molt estranyes. Jo coneixia un pagès que may volia confessar la que tenia.

—Quants anys portau al damunt, Bernat?—li preguntava ún.

—A veure si heu endevina—responia ell.

I un deia la dita .. ¿Quaranta...? ¿Quaranta un...? ¿Ciuquanta...? Ell no feia sino respondre negativament a totes les preguntes, fins que un se donava.

—Vaja, ja'm don. No ho endevinaría. Aleshores ell somreia i responia:

—Doncs be: entre la mula, el gos i jo, n'hem fet vuitanta. Pregunti al gos i a la mula quants ne tenen i aleshores sabrà els que tenc jo.

I ningú'l podia treure d'aquí.

En camvi jo havia conegut un vell, que n'estava orgullós de la seva edat.

—¡Ne tenc noranta!—exclamava sempre.

I tot era alabarse de la longevitat de la seva familia.

—El pare—deia—va arribar als noranta cinc, l'avi als noranta tres i el besavi, si no s'hagués mort, a hores d'ara ja'n tendria cap a doscents. Me ve de familia això de fer anys.

Potser era parent seu un altre vell, molt vell, que a les seves velleses va casarse ab una noia de devuit anys, a la que varen temptar les riqueses. Perque, si be l'home semblava arribar aprop del centenar, tenia un pou d'or.

Ab tot, les amigues de la núvia estaven totes esgarriades.

—Però deia l'una—¿t'hi casaràs ab un homo tan vell.

—Sí—deia ella ab serenitat.

—I ¿no te'n donaràs pena?

—No.

—¡Si té un sigle'l teu promès!—va acabar per dir la més descarada, que era precisament la més envejosa de la sort de la núvia.

Però aquesta, molt serena, va respondre senzillament:

—Es veritat, el meu promès té un sigle, però es ¡el sigle d'or!

J. FLEQUER

Consells de música

Murmura, murmura tua,
deia un homo sense coua
PITÁGORAS

Si vos donen a escullí,
no toquèn el violí.

El bombo o el contrabaix
vos el portarà el bastaix.

La trompeta, el corneti,
el fiscorn i el xic flautí,
son instruments de jovent,
perque al vell li falta vent.

Ab la trompa lograràs
inflarte llavis i nas.
La tuba sols té valor
pera empenyarla ab amor.

Ab els platets, creume a mí,
sol, no t'hi podràs lluí.
Jo tocaría els ferrets
si al hivern no fossin frets.

Així que cau el dentat,
el clarinet s'ha acabat.
Val més pera assegurar
ans d'això ferse matar.

L'oboe, la flauta i fagor
deus abandonar del tot,
perque costen de tocar
per la fi anar a captar.

De piano i de francès,
tothom ne sab en excés.
Per guanyarse donchs la vida
val més que fassis de vida.

En tot això, car company,
si ho mires ab detenció,
hi veuràs el desengany
de la teva afició

No toquis cap instrument
si vols morir ab calés,
que es corrent creure en la gent
que l'art sobra i no val rès.

XIM-XIM

EFEMÉRIDES

12 Octubre 1492.—Colón descubreix l'América.

El dia 3 d'Agost de 1492, com queda constatat en la efeméride corresponent, Colón va embarcar a Palos, lo qual no significa que ho fes de mala gana, ja que pel contrari's posava en vies de realització dels seus grans projectes.

Les embarcacions que portava eren de lo més ronyós que hagués sortit may de mans de calafat: tres carabeles inserbibles fins per fer la travessia de Barcelona a Sant Feliu de Guixols.

L'una's deya *Pinta* y la tenia molt mala; l'altra *Niña*, ab tot y ser ja excessivament entrada en anys, y la tercera *Santa Maria* que no més que ab veurela n'hi havia ben bé per que's seus tripulants diguessin *Ora pro no bis*.

Després d'haver fet Colón una escala a Canarias, que probablement seria de corda per enfilarse més comodament a les antenes, va rependre el viatge que han repetit després tants errats de comptes.

La travessia va ser enguniosa, Colón va haver de lluitar no sols ab els elements, sino ab la tripulació, la qual, al cap d'uns dies de navegar, sense cartes ab que fer el burro pera entretenir l'aborriment del viatge, va insubordinarseli, negantse a seguir més endavant.

Colón que era homo de molts recursos—excepte pecuniaris—va trampear la situació, procurant conquistarse a cada tripulant pel punt flac que presentava: a n'els amics del sexe débil, els temptava dientlos que alla hi trobarien un *mujerizo* de lo mes trastornador del globo, a n'els aficionats al mam els contava les excelencies del rom de la Jamaica, de la canya y del curaçao; a n'els avers els

contava que a la terra que anaven a descobrir, lligaven els gosos ab llangonisses y que l'or era tan abundant que fins hi feyen els molls dels fogons y les barres de les cortines.

Afalagades així les concupiscencies de cada hù, varen passarse alguns dies ab relativa tranquil·litat, mes com que la promesa terra no sortia per cap cantó, tornaren a renàixer les desconfianses.

Que no siguéu caps de ruc, que pel poc que falta, que temps a venir com se faria ric en Comilles, etc., etc. Colón va posar en joc tota la seva dialèctica per passar uns quants de dies més, però tot en va; els mariners li digueren que si volia terrenos que's finqués y decidiren virar.

Mes veslliaquí que quan ja anaven a girar el timó, veuen aproparse per l'aire un piquet negre, que a mida que s'anava acostant se tornava vert. A la fi va apararse al cap d'amunt d'una de les entenes, y els tripulants pogueren comprovar que era un aucell.

Efectivament, varen acostarshi y ¡ho pròdigi! l'aucell parlava:

—*Lorito real, dame la patita que te daré un real.*

—¡Una bestia que parla!—varen dir a chor els mariners.

—Y ¡aixó us estranya?—va contestalshi Colón—¡que per ventura no n'hi han a Europa de besties que parlen?

L'aparició del aucell xerriaire va produir gran alegria, perque era indici de la proximitat de terra. Colón mateix no va poder dominar la seva emoció y va esclatar en un gran plor, per lo qual l'aucell va ser batejat ab al nom de *llovo*.

Per fi el dia 12 d'Octubre va descobrirse la isla de San Salvador, ahont va desembarcar Colón ab els demás tripulants, havent sigut molt ben rebuts per les autoritats de l'isla y els majors contribuents, els quals els varen obsequiar ab una xocolata per barba y un puro triat.

Indígenes y colonisadors varen intimar tant, que al arribar al vespre varen armar un ball d'americanes, dansa típica del país, que no hi havia més que mirar.

Principalment Colón va se ser objecte de tota mena d'atencions y sollicituts, fins al extrem de que havent observat la dòna del rey de l'isla que s'havia fet un set a la catracóllica, va ferli un sergit que es el que's pot, apreciar encara a la Porta de la Pau.

PLINI

Matances

Viure a Porreras i no parlar-vos de les matances, seria lo mateix que anar a Roma i no dir-vos res del Papa. No, no puc passar per alt una festa tant alegre. Naturalment que si are un porc m'escoltás, diria: *Mal d'altres, rialtes son!* Però deixem les raons del porc, per tristes, i anem a les matances, ot alegria.

Hi ha res més alegre en el món que pensar amb la xuia tant saborosa, amb les sobressades, botifarrons, llom i grell frit que tira un homo d'esquena? Hi ha res més alegre que pensar en la coua del porquet i en el desgraciat que la dú aferrada sense saber-ho?

No vos parlaré de les meves matances (jo no tenc fills), perque són matances bordes; però vos diré qualque cosa de les que fan per aquí i de les que ha fetes el meu veinat, que han estades de les més buferelles del carrer i del poble.

Encare no han tocades *beteiades*, en Toniet i na Rosa, els dos menuts de la casa, ja són botats del llit, i peus descalç cap a sos pares a reclamarlos els devantalets. N'Aina, la jermana major, els ho posa, i tot seguit ja són partits a veure el *porquet*, que ja román palat, blanc i lluent com la carabassa del matorador. No pipelletjen els dos caganius veient com tothom fá feina: un fá trossos, l'altre els budells nets; el de més allà fá partions de la carn segons hagi d'esser sobressada, llengonissa, botifarra o camaiot, aquell altre, per fi, capola la carn de la qual ensortiran els embutits.

Però no tot ha d'esser treballar. Són les deu, i la penxeta comensa de sentir pessigolles, i el nas no deixa viure els matancès, tant bona es aloreta del frit que n'Aina cou dins una pella ample com un ribell.

—Ala, ala, aberenar falta gent—diu l'amo en Guillem, cap de la casa—no fos cosa se mos ruasen els budells!

—I quina feina que fan més bona! Aquelles boquetes semblen boques de forn que tot ho engoleix. Madò Maria, la dòna de l'amo, se's fet un plat de fideus qui no volen estarhi de dins... tants n'hi ha aficats, i guanya a tots a ficar-los per endins, per endins.

Encare no han acabat de berenar, els menuts no tenen aturai i no están bons fins que són partits a cercar llenya per fer al vespre, abans de sopar, devant la casa matancera, un grandió *binerbo* (foguetera), perque tot el carrer i el poble sabin quina és la casa matancera. En Toniet, acompanyat dels seus cosins i amics de les cases veinades, se'n són anafs a cercar llenyeta, mentres que na Rosa i ses amiguetes se passetgen pel poble mostrant sos devantalets. Allavors les veis passar per ca-vostra, a lo milló tots plegats, els nins estira qui estira de la corda qui va formada al feix de llenya, tots amb son nas-set destilant a la carrera, vermei i frit, i cantant a coro improvisat les cançons de la terra, cada u tant més fort com més ale té:

En veure paia cremada,
senyal que hem mort és porquet.
I ara que farà fret
torrerem qualque teiada.

Sa madoneta d'açi
ha tornada interessada;
no mos vol dà sobressada
ní un fassonet de vi.

Jo som de matances
de Ca'n Pere-Antoni
han mort el dimoni
i l'han frit amb panses.

Uns fent feina i els altres cercant, ha passat el matí. Devés les tres del capvespre, a fora vila he trobaren les joves amb els joves, sense mancar-hi els menuts, que fan *Sant Blai*, i les podeu veure, després d'haver menjat bones frites i torrades de llom i begut vi, bellar així com Deu mana i riure per llarc, en tant que'ls menuts cerquen més i més llenya pel *binerbo*.

Ja se's fet un poc tart i es arribada l'hora de partir. Els menuts pujen en el carro que guarda son tresor: la llenya. Els grans per teizen, de dos a dos per anar bé, a peu, perque se darien vergonya d'anar amb els petits dins el carro al passar pel poble, tant criden i canten aquells fotims matancers. Quant arriben a casa, encare troben frit de que ha quedat, i s'acaben d'omplir menjant sobressada noyeila amb *arrob*, que's el suc del rem sense fermentar bollit amb codonyes. La jent major s'entretien jugant a cartes a la *trapeta menuda* ja tenen feina de més traginant al carrer, ben en mitx de sa casa, la llenyeta del *binerbo*. Abans de sopar li calen foc, i allà es reuneixen tots els infants dels carrers de més aprop, cridant tots: *bineeeer-booooo!* *bineeeerbooooo!*

S'ha feta hora de sopar, i asseguts a sa taula no hi manca ningú: fins i tot en Pere, el fill major i un forner de pinyol vermei, és vengut de Ciutat per celebrar la gran festa. Ni el rei té un sopar milló: arrós en teiades de llom, bollit d'ossos de porc amb teiades de pollastre i de coní, escaldums, plats dolços de bunyols i oraianes (que qualcuna dòna feina que fé perque de dins hi ha... estopa), bons vins, bassó de metla, magranes, pomes, meló...

Lacaba la gran festa despues de mitja nit, quant tothom està cansat de jugar al *tio papé*, al *sabaté*, al *caçador*, a la *cotorra*, al *borino* i per fi al *calibet*, joc aquest darrer molt entretengut, consistent en fé un rotlo de persones en mitx de les quals i penjant d'un fil e hi ha un caliu ben encés: comença un a bufar al caliu, el caliu sen va cap a un altre en perill de cremarli la punta del nas, qui bufa tot quant pot perque s'estima més que visiti el nás d'un altre, i acaben per bufar tots, i vengà tothom riure, fins que se'n van a dormir mitx rebantats, i amb la penxeta tan plena.

L'AMO DE SON BARBUT

Zon bell esguart

Sonet

T'he vist ensomniada y pregadora
com una dòsa verge, recullida,
y he sentit la meva ànima ferida
d'efluvis d'alegria seductora.

Tu m'has semblat la divinal Pastora
benehintme les hores de ma vida
ab l'amor d'una imatge preferida
que'ns dona esplay y ens recrimina alhora.

Mes jo he llegit en ton esguart de fada
un prec inmens y una devota ofrena,
una claror de dòna enamorada,
un dols encant de resplandor serena,
la ilusió indefinible y desitjada
que a la joya de viure ens encadena...

FRANCESCH OLIVES

Quadro familiar

—Me sembla, Manuel, que la tranquil·litat a casa nostra es acabada.

I aixó, Ramona ¿per qué? ¿que't passa?

—Que juraria que les bruixes o els dimonis se mos han ficat a casa.

—Vaja, vaja, treute aquestes cabories, siguis rahonable, ja sabs que no vuy supersticiosos.

—Veurás, ¿en el mon hi ha tant per sebre.

—No ho crec perquè ara tu demostres lo contrari parlantme d'aquestes tonteries.

—No son tonteries, creume, tenc motius per parlarne.

—¿Per qué? esplicat a veure.

—Mira: jo fa dies que sembla hagi perdut la memoria: a vegades surt per algun recado i quant som al carrer no recort perquè he sortit i ja sabs tu que mai m'havien passat coses semblants. Ahir també com cada dia, vaig posar les mongetes a coure, varen estarhi hores i més hores i ni senyals de cuites tencen. Diguem si aquestes coses no fan pensar.

—¿Veus? aixó potser si que es obra d'un dimoni, el dimoni del botiguér, que fentles pagar per bones te les va donar de mala rassa.

—Pobre homo, es incapás de enganar.

—Escolta: ¿no vares posar l'olla al fogó sense haverhi foc? com dius que a vegades te falta la memoria...

Si les agafes així es inútil que contres. Un'altra, doncs: potser que te convenci: avuy he trobat tres gallines mortes al galliner.

—¿No han mort de gana?

—De raves. Aviat me faries enfadar.

—¿Que vols que t'he digui, doncs? Haurán mort per casualitat.

—Però ¿per què havien de morir al mateix dia i precisament les més grosses.

—Per casualitat.

—Tu ho prens a broma que la desgracia entri a casa: ets un sanc freda que mai te preocupa res, però com jo no som igual, ten per entès que miraré de sebre d'ahont ve la meva intranquil·litat.

—¿ . . . ?

—Ara sí, Ramona, que com tu som supersticiós, crec ab bruixes i dimonis...

—A l'últim ¿algún fet t'ha convensut? ¿veus, homo? ja t'ho deia jo.

—Sí, he regirat tots els calaixos de la calaixera i com per art d'encantament han desaparegut els vint duros que guardavem.

—Ah... he sigut jo... els he entregat a una sonàmbula que m'ha assegurat aclarir els misteris que mos passen.

—Sí, sí, es lo que deies: les bruixes se mos han ficat a casa.

B. SITJA

Epitafis

Dintre aquesta blanca fossa hi reposa un ciutadà que d'haver fer tants discursos va morir sense piular.

Aquí geu el nombre tretze de la colla dels catorze que's quedà a tres quarts de quinze no pescant ni una creu sola.

El simpàtic Vidalito a n'aquet ninxo reposa a causa d'una caiguda que va fer seguint... un cotze.

Assobre d'aquesta llosa hi hà un sombrero panamá; veyam, lector, si endevines a dintre qui hi hà enterrat.

Aquí jau un lliberal que va morir de gana no més que de somniar ab un quinquenio den Maura

De tots colors

Consells sobre l'amistat

Si tens un pollastre per repartir, compta ab tants amics com vulguis, empró si una llàgrima humiteja els teus ulls no, t'refiis massa dels seus mocadors per aixugarla.

Els amics, com tots els sers de la creació, fugen de fam i de feina.

Les bones paraules fan viure als malalts i una bossa ben plena conserva les amistats.

Postrat al llit he esperat a l'amic i l'amic no ha vengut a veurem; per lo que's veu l'amic es un ser molt sensible, car la farum de les medecines li ataca els nirvis i en fuig com d'una calamitat.

Desde que un día vaig eternirme ab un amic, aquest, s'ha cregut ab dret de fer de mi el bon Jesuset; si vols que'ls amics no abusin de tu, parlalshi sempre ab la rialla als llavis.

L'amistat es una cadena que ¿ay! de nosaltres si no som amatents en rómprela quan comensa a estrènyer massa.

Cert día un amic va demanarme un favor, i com que'm va ser impossible ferli,

va bescantarme l'amistat; poc temps després el mateix amic va pidolarne un altre favor, i com que'l vaig complaure, se desfeu en elogis sobre l'amistat.

La pitjor ofensa que podem fer a un amic es no parlarli mai d'ell

No'n dubtis del teu amic: parla ab més brahó al bescantarte que al elogiarte.

La majoria de les nostres bones accions passen inadvertides als ulls de l'amic, però mai les dolentes.

Un amic es comparable a una llimona; quan l'hem espremut be, el llessam per inútil.

ALEGRÍA

La fi d'una "Oda,"

A n'en Pepito Mitjacana, fill d'un modest betes y fills, jove de totes prendes y capàs de fer un favor a un amic—qualitat que en els temps que corren mereix la pena de ser consignada en lletres de motio—no se sap per quina causa li va entrar la entranya mania de que havia nascut per artista.

El seu pare, homo d'idees practiques, al notar que se passava el día a la porta de la botiga sospirant y llessant esguarts melancòlics a la lluna y que, li demanassin el genre que volguessin, sempre servia a n'els compradors cintes de color rosa, el va cridar pel seu compte y li parlà així:

—Mira, d'un quant temps ensà, not en tu un cambi que, si te d'esser sincer, no m'agrada gens ni mica... Ahir la teva mare, al respellarte l'americana, te va trobar una pipa y aquet paper—y mostra a l'astorat poeta una quartilla encapsalada d'aquesta conformitat.

A LES ESTRELLES

ODA

¡Oh! vosàltres pàlits astres de la nit que feu la vostra via en el miteri de la nit etc., etc.

—Ja veus que jo continuà el bon senyor—no hi entenc en coses de versos, però ¿que vols que't digui? dues nits seguides no me les empass... Rès, que'm sembla que no les podré pair may de la vida...; ab aixó, te deman que t'expliquis...

—Aquesta composició—respongué en Pepito fent un esfors—que vostè acaba de tractar ab tanta crueltat, donant p.oves de desconèixer els més elementals preceptes de métrica y versificació...

—Mira, no'm trenquis el respecte... —interromp el pare, no capint prou be el significat de les darreres paraules usades pel seu fill.

—...Ha de saber y entendre que es fruit illegitim d'una contemplació conscient y detallada que he fet de la nit y de les seves bel·leses.

—Be, deixat estar de cabories y anem al grà: d'avui en endavant te proibeix que tornis a despenjarte ab semblants tonteries, y si vols contemplar y compondre alguna cosa, aquí tens l'aparador de la botiga que jo't ben rejur que tens feina per estona y bona falta li fa.

—¿Cóm se entén això? — exclamà l'atlot exaltantse per graus. — ¿Es que vostè se pensa que jo he nascut per pasarme la vida darrera un taurell, despatxant a quatre criadates de mala mort y a mitja dotzena d'imbècils, rodets de fil, agulles de fer mitja y cordons de sabata... ¡això may! car la meva missió en la terra es molt més elevada y sobre tot molt més noble: la de conduir a la familia Mitjacana a les resplandents regions de la gloria...

Devant d'aquets y d'altres rahonaments, que transcriure fora cosa de may acabar, Mitjacana pare prengué la lloable determinació de esqueixar en deu mil bocins la poesia del seu fill... L'atlot, al veure la fi que havia tengut la seva «Oda», car lo que menys esperansava per ella era veurla publicada en un setmanari, engaltà a l'autor dels seus dies uns quants desvergonyiments que donaren peu a que aquest, fora de sí, desfogués la seva ira ab un parell de plantofades que per uns quants dies deixaren rastre en les galtes del futur immortal vat...

ALEGRÍA

ESQUITX

Un fabricant de conserves,
federal de l'antigor,
per gandul l'altra setmana
despatxà a un treballador.

Y aquest ara, per venjarse,
va bescantantlo per tot
diguent d'ell trenta mil pestes.
y a més que es conservador.

F. GIRÓ Y FARRÉ

Modernista

¿Què té aquest lliri groc
¿Sembla un estaquirot!
el tronc es colltorsat,
les fulles totes musties,
la flor plena de vida
resta tota énsopida;
¿què té aquell lliri groc
que's mor a poc a poc?
¿Oh! no hu sé pas;

el cel es ràs,
el vent suau,
per què's mor com un babau?

¿Potser aquell burinot
ab son àlè traïdor
brunzint a dins d'un sot
ha mort el lliri groc?

misteri tenebrós,
el sol es molt fogós,
el camp resta joyós
dins d'un ambient de foc.

¿Tant sols per sa dissort
el pobre lliri groc,
se mor a poc a poc,
com un estaquirot!

Mes ¡ah! que'l burinot
no ha mort el lliri groc;
Ha sigut ella,
gentil ponceïlla

de cabells d'or,
que ab ses mirades
enamorades
l'ha encès d'amor.

Sí, aquest matí
ha anat al jardí
i ab posat diví
una flor cullí.

El lliri amorós
an ella esguardà,
i ella plascenta
el lliri ensumà;
i ab el nas butó
tal cop li donà

que'l lliri ufanós
mitg mort va quedà.

I perxò ara'l pobre
plora sa dissort,
que aquella ensumada
li va trencà'l cor.

I pensant ab ella, maleeix sa sort
i resta abatut com un estaquirot
i boi colltorsantse tot a poc a poc
mor d'anyoransa el trist lliri groc.

UN POETAIRE

Cara i Creu

Carta éen «Cadío» a Virginia

«Ratolineta meva: T'enví per mediació de la florista, un pomell de flors, que posades damunt de la taula, faran un efecte sumament poètic. Anhel verament que passis un dia vessant de felicitats: no oblidis que t'anyor, i de que en les hores de fantasia, tu vius a dins el meu cor fentme agegantar l'ideal de properes jornades

de gloria. Somni, de dies blaus... dies riellers... dies de joia. Adéu, caratmelo meu. Ton Locadio.»

Carta de Virginia a n'«En «Cadío»

«Dispensi que li digui que tengui més urbanitat en tractarme. Per conducte de la mateixa florista li retorn el pom de flors plè de narts passats i de roses esfullades: en lloc de ferme efecte poètic, m'han causat no més que repugnancia: passaré fells el dia no recordantme ja més de vostè, vessant de carrincloneries i noucentismes ridícols: a les hores de fantasia, somni truites i llacs aixuts: me té sense cuidado, però no'm maretgi més: m'alegr de la dels dies blaus, verts, grocs i vermells: detest la coloraina. Els dies de joies son aquells que'm regalen anells, arrecades, agulles: es a dir, veritable joies: lo demés son vuits i nous i cartes que no lliguen. Li particip el meu enllàs ab don Josep Fontfreda, fabricant de revolvers, per si se li ofereix qual que cosa. Mai de vostè, ni disposi tampoc d'aquesta que está ja cansada i aborrida de les seves impertinencies, VIRGINIA.»

Carta de dos que conec i jo sé.

EMILI GRAELLS CASTELLE

Estrambótica

M'agraden les remors de l'aigua morta y el gronzament dels arbres del desert; m'agrada la claror esplendorosa del sol a mitja tarda quan fa'l plè, la música suau y acompassada del cant que'ls grills entonen al hivern; m'agrada la silueta encisadora d'un roquerol volant als quatre vents, la plácida dolcesa d'aquells somris que sols el màgic ronc enterboleix, l'estètica sublim de les llacunes ab un rac-rac suau y complascent.

M'agraden ¡ho! les fades que endormisquen l'oreig bressolador, l'auba que neix, el cant del gall... del gall fet ab sanfaina y ab dos gots del aixut si es que pot ser.

PEPET

Per enviar PAQUETS POSTALS dirigiuvos a

LA EXPEDITIVA

Bonaventura Miralles

SANT FELIU (Carasses), 5

Tip. de Sebastia Piza

MERCERIA
preferida de la gent de bon gust
Gil Panadés
Sucessor de MARIA JAUME
QUINT, 12
Sucursal: Jaume II, 1, i Bressa, 2
Dibuixos, pintura i brodats a la
mateixa casa

Perfumeria ROYAL
Colón, 5 i Baratillo, 1
PALMA DE MALLORCA
Productes de perfumeria, els
més selectes del país i estrangers.
—Paraigues, guants, corbates, etc.
Tot de classe superior i a bon preu.

Argentèria REY
la més anomenada de l'utat
Colón, 23
Or, argent i platí
Orfebreria religiosa; Joies
artístiques; objectes de ser-
vici de taula i tocador.

Noviis: Abans de
parar casa,
per tot lo que s'es mèster de tau-
la, cuina i servei domèstic, anau a
CA'N BUADES
COLON, 38
Casa ben proveïda de tot i a
preus que vos satisfaran.—Anau-
hi, que no vos ne penedireu.